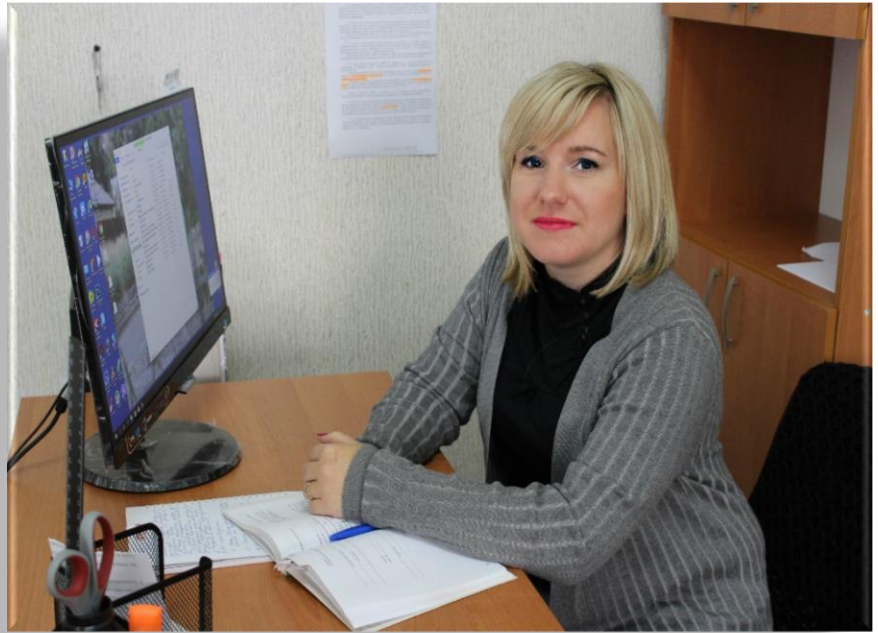

Реалії нашого часу, 2014 – 2016 роки

Я ніколи собі не могла уявити, що в сучасному суспільстві, європейському світі, де розвивається дипломатія, здавалося, що всі непорозуміння можливо вирішити словом, сівши за «круглий стіл» - можуть бути бойові дії.

В 2014 році в Україні почалася громадянська революція, де об'єднані однією метою люди – виразити своє незадоволення владою вийшли на майдан в столиці України - місті Києві. Цей рух підтримали багато громадян, що призвело до протиріччя між регіонами України, як слідство - бойові дії .

Дуже важко дивитися, як вмирають люди, особливо мирне населення, діти, які в цьому конфлікті не винні. Шкода всіх людей, які втратили свої домівки, котрі облаштували роками, багато сил та коштів вклавши до них. Багато переселенців були вимушені залишити свої домівки та переїхати до інших міст, влаштуувати своє життя спочатку, але залишали з надією повернутися до своїх рідних міст.

У мене 2014 рік відклався в пам'яті страшними подіями, коли у місті Костянтинівка Донецької області бойові дії почались з телевежі, недалеко від якої я мешкаю. Постійні обстріли, більше вночі, коли ти в ліжку з піврічною дитиною, а за вікном бачиш страшні блискавки від бойової зброї, та чуєш автоматні черги, вибухи і не розумієш, що буде наступної хвилини, дуже велике переживання за життя дитини та всіх людей, які поряд з бойовими діями. Ми всією околицею прибирали бомбосховище, яке вже багато років було прилаштовано, як склад непотрібних речей. Ніхто не міг подумати, що колись воно нам всім стане так життєво потрібне. Ми його наново облаштували, провели електроенергію, зробили запаси води,

перенесли ліжка, зробили лавиці. В усьому місті не було води, ми з сусідами збирали кошти, щоб два колодязі, які знаходяться біля нас, зробити діючими, воду з них здавали на аналізи, щоб знати, що вода придатна для вживання. В липні 2014 року в місті була дуже велика паніка, було дуже страшно за всіх рідних та близьких, багато людей виїхали з міста. У мене та у всіх моїх близьких речі та їжа на перший час були зібрані та перенесені до бомбосховища.

В 2015 році я влаштувалась працювати на Костянтинівський державний хімічний завод, який перебував в стані приватизації та кризисному становищі у зв'язку з економічною кризою в нашій країні. Завод працював по три дні на тиждень, потім знаходився на простой зовсім, що призвело до ліквідації підприємства, в стадії якої він перебуває на цей час. Влітку 2015 року до нашого міста були вимушені переселитися близькі рідні з міста Донецька, в якому було просто неможливо залишатися, проживши в нашому місті біля трьох місяців та зіткнувшись з проблемою працевлаштування, вони були вимушені переїхати до Києва.

Роки 2014-2016 були прожиті в страху та переживаннях за родину та всіх людей, яких тим чи іншим чином це становище в країні торкнулося.

Дуже хочеться вірити, що все найближчим часом вирішиться мирним шляхом, та більш не буде проливатися нічия кров. Не буде військових зі зброєю в нашому місті, які лякають наших дітей. Всі блокпости приберуть. Щоб можливо було без страху виїхати зі своєю родиною та друзями до Святогірська, гуляти в лісі, та на галявині з дітьми і не хвилюватися, що десь є розтяжки, що може трапитися страшна подія. Дуже хочу, щоб був мир в нашій країні, всі почали жити спокійним життям без жаху та страху, в якому ми досі перебуваємо. Хочеться знати, що завтра все буде добре, що є гарне майбутнє в нас та наших нащадків.